

LENINA KĀROGS

Proletāri
savienojieties!

IZNAK KOPS
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 135 (5674)
14.
NOVEMBRIS
SESTDIENA,
1987. GADS
Maksā 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKKRAKSTS

15. novembris — Lauksaimniecības un agrorūpnieciskā kompleksa
pārstrādājošās rūpniecības darbinieku diena

Maizes ceļa vidū

V. KOROTKOVS,
rajona agrorūpnieciskās apvienības
priekšsēdētājs

Rīt svinam profesijas svētkus vissarežģītākajai un mūsu valsts ekonomikas vissvarīgākajai nozarei. Rīt — Lauksaimniecības un agrorūpnieciskā kompleksa pārstrādājošās rūpniecības darbinieku diena. Grūts, bet reizē arī tik ļoti pateicīgs ir zemkopja un lopkopja darbs. Tā rezultātus mēs katru dienu redzam uz sava galda — redzam maizi, redzam krūzi ar baltu pienu. Lūk, kāpēc ar tik sirsniņu siltumu un dziļu pateicību mūsu zemē godina tos, kuri rūpējas par tautas labklājību. Patiesu cieņu ir pelnījuši visi, kas savus spēkus zināšanas un pieredzi ik dienas atdod vienam mērķim — Pārtikas programmas realizācijai.

Svētku priekšvakarā ir jo patīkami atzīmēt, ka lielliskus panākumus šī gada desmit mēnešos sasniegušas daudzu mūsu rajona saimniecību slaucējas, teļkopes un cūkkopes. Lielāko izslaukumu no Latvijas brūnās šķirnes govīm ieguvis Veronika Smeikste no agrofirmas «Krasnij Oktjabrj», izslaukti 4648 kilogrami piena. Tikai pavisam nedaudz atpaliek Anna Aleksandrovča no Raiņa kolhoza, izslaukti 4627 kilogrami. Abas lopkopes strādā čaklāk nekā pērn, kāpinājums ir attiecīgi 80 un 340 kilogrami. Bet visaugstāko izslaukuma kāpinājumu ir sasniegusi Zoja Tumašova no agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» — 1342 kilogrami. Lielāko izslaukumu no pirmpienēm sasniegusi Leņina kolhoza lopkope Anna Romanovska — 4841 kilograms.

Svētku reizē nedrīkstam aizmirst arī pārējos lopkopības darbiniekus — labākos ataudzējamo teliņu kopējus Feodoru Cvetkovu no kolhoza «Zelta vārpa», Jevdokiju un Mihailu Kudrešovu no Suvorova kolhoza, labāko nobarojamo jaunlopu kopēju Taisiju Grigorjevu no «Sarkanās ausmas» un šivēnmāšu kopēju Veru Podskočiju no «Nākotnes», kā arī labāko nobarojamo cūku kopēju Natāliju Jefimovu no šīs pašas saimniecības. Sie cilvēki, šķiet, pavisam nemanāmi, neizvadot tukšā ne minūti, ik dienas pilda savu pienākumu.

Mēs nedrīkstam aizmirst arī to, cik pašizliedzīgi sevi darbam vēlti kolhozu priekšsēdētāji, padomju saimniecību direktori un daudzi dažādo nozaru speciālisti. Ir svarīgi, ka līdzās mūsu visu ļoti pazīstamiem un slavētiem līderiem P. Barkovskim, R. Kavinskim, V. Valteram un J. Brakovskim uzkrāj pieredzi un veiksmīgi strādā vēl nesenā pagātnē pavisam atpalikušu saimniecību vadītāji R. Borovskis kolhozā «Nākotne», L. Spūlis no Rudzātu padomju saimniecības.

Kur ir mūsu pirmrindnieku panākumu noslēpums? Protams, ka prasmiģā darba organizācijā, cīņās sparā, mērķtiecīgumā, prasme organizēt cilvēkus nepieklājam ikdienas darbam. Mūsu pirmrindnieki balstās uz intensīvajām saimniekošanas metodēm, zinātniski tehniskā progresā

sasniegumu ieviešanu, stingru tehnoloģiskās un darba disciplīnas ievērošanu, efektīvu tehnikas un zemes izmantošanu, darba organizācijas progresīvo metožu un formu ieviešanu. Tieši tāpēc varam būt pārliecināti, ka saimniecības izpildīs uzdevumus lopkopības un augkopības produkcijas ražošanā. Taču mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka visu mūsu panākumi un sasniegumi ir atkarīgi no cilvēkiem un to attieksmes pret darbu, no tā, cik apmierināti viņi ir par darbu un sadzīves apstākļiem. Sajā ziņā mums vēl daudz kas jāpaveic.

Lauksaimniekiem ik gads nāk pavisam savādāks nekā iepriekšējie. Nekāds izņēmums nav arī 1987. gads. Barga ziema, novēlējies pavasaris, ilgje lietī vasarā vērtā to neatkarījamu un smagu, ietekmēja visu lauku darbu kompleksu. Tur, kur laika apstākļu nerātībām pretstatīja augstu organizētību un nepieķāpību plāna uzdevumu izpildē, sasniegti ļoti rezultāti. Labākā graudaugu raža izaudzēta agrofirmā «Krasnij Oktjabrj» — 48,3 centneri no hektāra, kolhozā «Sarkanā ausma» — 39,6 centneri no hektāra, M. Gorkija kolhozā — 35,4 centneri no hektāra. Bet rajonā kopumā izaudzētā graudaugu raža sasniegusi 26,6 centnerus.

Nelabvēlīgie apstākļi nedeļa iespēju izaudzēt labu kartupeļu ražu. Taču «Krasnij Oktjabrj» prata strādāt citādi, viņi rudenī no hektāra noraka 261 centneru, M. Gorkija kolhozā — 240 centnerus.

Vasarā lauku ļaudis saspringti gādāja lopbarību, taču tā arī neizdevās to sakrāt pietiekamā daudzumā un labā kvalitātē. Sākusies lopu ziemošana. Skaidrs, ka tā būs grūta un ka no tās rezultātiem būs atkarīgs viss nākamā gada veikums.

Jo svarīga šī ziema vēl ir arī tāpēc, ka ar 1988. gada 1. janvāri kolhozi, padomju saimniecības un apkalpojošie uzņēmumi pāriet uz pašfinansēšanas. Kvalitatīvi jauna pakāpe jāsasniedz arī ekonomiskajiem dienestiem. Tāpēc šoziem viens no galvenajiem uzdevumiem būs ekonomiskās mācības — gan vadītājiem, gan strādniekiem. Jāatzīst, ka lauksaimniecības darbinieki un speciālisti vēl slikti pārvalda saimniekošanas ekonomiskās metodes. Ja šis klupšanas akmens netiks pārvarēts, tas radīs problēmu visa kolektīva sekmīgam darbam.

Centrālāis uzdevums laukos ir un paliek augsti kvalificētu un stabili darba kolektīvu veidošana. Saimniecībās tam ir radīta nepieciešamā materiāli tehniskā bāze. Tagad ir jāliek lieta visās rezervēs, lai godam varētu pildīt Pārtikas programmas uzdevumus.

Lielus panākumus jums, dārgie lauku ļaudis, visi agrorūpnieciskā kompleksa darbinieki, šajā grūtajā ceļā! Priecīgus svētkus!

Cilvēks un viņa darbs

Ābeļu un rudzu ziedu gaismā

Tā savas ziemas un vasaras jau kopš 1964. gada Aizkalnē aizvada agronome ANASTASIJA DJUBINA. Jūs, sakāt, ka tā ir pārāk skaisti — ābelēs un rudzu ziedos vien? Jā, ir arī dubļi pie zābakiem, ir arī rūgtums sirdī. Bet tas paliek tur — vakardienā. Atmiņā uzkrājas tikai labais.

Grambas un kupenas savā mēlā muža daudz pieredzējušais gaišzaļais uaziķis prātīgi klidzina pa ceļu no dispečerpunkta uz Raiņa kolhoza kantori. Ja reiz stūre ir saimnieces rokās, tad viss kārtībā — tā, šķiet, uzskatīja mašina. Un viņai lielā mērā bija taisnība. Tātad pilnīga saprašanās, izņemot tos brīžus, kad vajadzīgs steidzīgs remonts.

Sen jau pagājuši tie laiki, kad kolhoza agronomi mēroja ceļu kājām vai ar zirgzīpu. Astoņdesmito gadu otrās puses steiga gluži vienkārši nav savienojama ar tik lēnu pārvietošanos. Arī Raiņa kolhoza galvenā agronome Anastasija Djubina karstākajā lauku darbu laikā ir drīz te, drīz tur. Pa dienu sakrājas desmiti un simti kilometru.

Pa dienu? Lai visu paspētu, jāpieķer klāt agrāka rīta stunda, arī vakarā nākas aizkavēties uz lauka līdz krēslai. Tāds nu reiz ir agronoma liktenis — vismazāk sevi vēltīt mājai un ģimenei, bet darba dienu izstiept vai dīvtik garu.

Anastasija prāto, ka par agronomu laikam gan vajadzētu strādāt vīrietim. Sieviete klājas grūti. Bet — kā tad pati ir izturējusi? Nu jā, kad iejūdzas tajā vezumā un sāk vilkt, tad pierod un iztur dubultu slodzi. Bet viegla tā maize vis nav. Ne vēlti no kursa biedriem, Višku sovhoztehnikuma absolventiem, tikai daži cilvēki palikuši uzticīgi profesijai. Pārējie strādā kur nu kurais.

Pirms divdesmit četriem gadiem uz Raiņa kolhozu atnāca dārzkopības agronome ar saoni strādāt siltumnīcā. Bet nebija siltumnīcu (starp citu, nav arī tagad). Vajadzēja pildīt sēklkopības agronoma uzdevumus, vēlāk rīvēties par augu aizsardzību. Tikai 1979. gadā Anastasija piekrita kļūt par galveno agronomi. Sākumā lāvas pierunāties tikai uz divām nedēļām... Un tā turpinās šīs divas nedēļas vēl šobaltdien.

Man gribējās uzzināt, kas Anastasiju Djubinu profesijā vis-

vairāk iepriecina. Ne vispār, bet tieši šobrīd, kad visi tās prieki un grūtumi pašas pieredzēti.

— Pamazām solīti pa solītim ejam atpakaļ pie sensenā zemnieku darba tikuma, pie sensenās attieksmes pret zemi. Kas tik nav bijis — audzētas saulespuķes un topinambūrs, uz laukiem gāzti minerālmēsli tā, ka zeme ar debesīm sajūk... Bet bija un palika aboliņš. Tāpat kā pirms simts un divsimt gadiem lauki gaida visparastākos kūtsmēslus. Labi, ka beidzot to esam sapratuši. Tikai iekavēto atgūt ir grūti.

Patiešām, iekavēts. Lai ik gadus saimniecībā varētu iegūt stabilas ražas, ik hektāram jāsaņem vismaz 15 tonnas organiskā mēslojuma. Pagājušajā gadā sanāca tikai 12,7. Tā sauktais intensīvais hektārs taču prasa vēl daudz, daudz vairāk. Lopkopji vēl pieraduši strādāt pa vecam — šķūrē tik mēslus arā un daudz nelauza galvu par to, vai tie nonāks uz tūruma vai pa grāvi kaut kur uz purvu aizplūdis.

Jāmācās strādāt. Ne tikai kūtsmēslus kārtīga mēslojumā pārvērst, bet arī ...art, sēt, plaut. Agronomei prāts būs mierīgs tikai tad, kad lauku darbos uz visiem varēs pajauties tā, kā uz Jāni Kažemāku, Eduardu Sparānu, Vitoldu Cakulu. Lai katram strādātājam savs pārbaudītājs nav klāt jāliek. Un vēl — visiem ir jāamācās rēķināt un saimnieciski domāt. Uzņemts kurss uz pašfinansēšanas. Tas nozīmē, ka būs jāskaita katrs solis, katrs rublis jārēķina ne tikai speciālistiem, bet arī mehanizatoriem, lopkopjiem, laukstrādniekiem.

Tikai pieradums un ikdienu mūs mēģina piemānīt, sak, nekas liels nav izdarīts, viss pa vecam. Taču nav gan pa vecam. Anastasija Djubina ļoti atceras laikus, kad graudaugu ražas kolhozā bija uz pusi mazākas. Soruden iekūla 25,1 centneru no hektāra (plānotais uzdevums 23,7 centneri). Labāks birums

nāca no rudziem — 26,9 centneri. No intensīvās tehnoloģijas laukiem nepilni trīsdesmit centneri. Jāatzīst, ka tas ir maz. Kāpēc tā iznāca, arī pilnīgi skaidrs — «Agrokīmija» novēlējās ar miglošanu pret nezālēm, arī KASU iestrādāja tikai vienu reizi. Tātad vēlreiz un vēlreiz uzmanības centrā jābūt tehnoloģiskajai disciplīnai. Galvenajai agronomei tas pagaidām rūp visvairāk. Un vēl uztrauc mehanizatoru trūkums. Pavasaros un rudenos liela daļa šoferu savas mašīnas liek pie malas un kļūst par traktoristiem. Cenšas strādāt labi, bet pieredzes trūkst un iemaņu arī.

Anastasija atceras, ka tagadējais kolhoza priekšsēdētājs Rolands Kavinskis saimniecībā sāka ar graudu kaltēm. Toreiz diennakts laikā varēja tikai 40 tonnas labības izžāvēt. Kad uz cēla tagadējos «apartamentus», visi brīnījās, ko tur iekšā bērs... Bet šogad kaltes bija pārpildītas. Nu vajag domāt par plašākām, jaudīgākām. Iet tā dzīvīte uz priekšu, iet...

Varētu vēl ilgi un plaši stāstīt par to, kas uztrauc Anastasiju Djubinu. Gan par līnēm, gan par sarežģītājam attiecībām ar līgumstrādniekiem, gan par darba disciplīnas nostiprināšanu. Arī par to, ar kādu sirsniņu par savu kolēģi runā darbabiedri saimniecībā un ar kādu cieņu par Raiņa kolhoza galveno agronomi stāsta rajona agrorūpnieciskajā apvienībā. Anastasija jau pati negribēja, sak, kas tā par lielīšanu, itin kā citi sliktāk strādātu. Darbs ir darbs. Labāk lai atbraucot uz Aizkalni pavasarī, kad veicās ābeldārzs zied. No spodri baltiēm līdz sartiēm un rožainiem toniem. Gaismas stari, šķiet, aizvilno līdz pamalei un paliek tur. Pat rudenī šo gaismu var redzēt. Tikai jāprot saskatīt.

L. STRODE

J. SILICKA foto

Agrorūpnieciskā kompleksa līderi

DIREKTORS

Vēl un vēl pārlapoju piezīmju bloku, lai pēc iespējas precīzāk atsauktu atmiņā visu, par ko runāju ar Pēteri Zukuli un viņa kolēģiem todien, kad direktors nupat kā bija atgriezies no atvaļinājuma un atsācis darbu. Runājām ilgi — mūs neviens netraucēja. Rūpnīca dunēja ierastā darba ritmā — gluži tāpat kā vadītāja prombūtnes laikā. Atklāti sakot, es runāju maz, vairāk klausījos, ko stāsta Pēteris Zukulis — atpūties, mundrs, enerģijas pārpilns. Kā vienmēr.

Ticiet vai neticiet, bet nav taisnība tiem, kuri mējo, ka Zukulis esot morāli salauzts (atsevišķos cilvēkos tāda pārliecība ir nostiprinājusies). Nē, viņš joprojām stāv stingri kā zemē ieaudzis koks. Zemē, kuru pirmoreiz ieraudzījis gandrīz vai pirms 60 gadiem.

1. Pirmavoti

Aizdunēja karš, aplūsa Uzvaras salūta zāles. Tomēr piecpadsmitgadīgais zemnieku puisis kādu laiciņu paguva panēst gan karavīra mugursomu, gan vislielāko kaujas pistoli. Aglonā un Rušonā vēl nebija norimušas kara atbalsis, bet Pēterim — valsts apdrošināšanas aģentam — savā somā vajadzēja pārnēsāt ne vienu vien tūkstoti rubļu. Taču Pēterim Zukulim paveicās — pasaulē bija arī labi cilvēki: vienmēr atradās kāds, kurš brīdināja, ziņoja par briesmām, atvairīja nelaimi. Un tomēr — izvairīties no sastapšanās ar bandītiem viņam neizdevās. Tas notika Malta pusē. Toreiz Pēteris vienlaikus bija gan Rēzeknes zooveterinārā tehnikuma audzēklis, gan bandītu apkarošanas grupas kaujinieks.

Pēteri uzņēma komjaunatnē, tiesa gan ne uzreiz. Cetrdesmit astotajā gadā iestāties komjaunatnē nebija tik vienkārši. Aizstaigāt divdesmit kilometrus līdz Rēzeknei, kur atradās komjaunatnes apriņķa komiteja — tas vēl bija nieks. Toties ieskaita! Partijas un komjaunatnes vēsture, Padomju valdības sastāvs, Lielais Tēvijs karš... Vārdu sakot, puisis «izgāzās» tieši teorijā. Un tai pašā mirklī apņēmās apgūt šo materiālu tik pamatīgi, lai atcerētos uz visu mūžu.

Beidzot jaunietis saņem senilgoto sarkano grāmatīņu, glabā to kreisajā krūšu kabatiņā. Dienā nēsā līdz uz tehnikumu, nešķiras no tās arī vakarā, kad stāv postenī ar šauteni rokās, naktī, kad dodas gūstīt bandītus. Tātad — iet kaujā!

Pēc obligātā karadienesta (1953. gada novembrī) P. Zukulis sāka strādāt... par lokomotīves kurinātāju. Pārāk negaidīti paversiens? Tā šķiet šodien. Toreiz vajadzēja pelnīt naudu — lai patš kaut cik kārtīgi apģēbtos, lai palīdzētu slimajiem vecākiem un divām māsām, skolniecēm. Mūža trešajā gadu desmitā atkal pamodās alkas pēc zināšanām. Pēteris Zukulis nolēma turpināt izglītšanos — nu jau Kandavas lauksaimniecības mehanizācijas tehnikumā. Un atkal: pa dienu — mācības, vakarā — darbs. Izrādījās, ka puisim ir arī amatnieka ķēriens; jau dzīvojot pie vecākiem, viņš paspēja gūt iemaņas gan galdnieka, gan metinātāja, gan betonētāja darbā.

Vēlāk dzīve mainījās strauji kā kaleidoskopa: vispirms P. Zukulis ir tehniķis mehāniķis 3. lauksaimniecības mehanizācijas skolā (tagad 58. PTV), tad strādā

šeit par meistaru, vecāko meistaru, direktora palīgu. Vēl pēc dažiem gadiem viņš pāriet strādāt uz Daugavpils ķīmisko rūpnīcu, veic šeit meistara palīga, maiņas priekšnieka pienākumus. Līdz 1968. gadam ir jaunbūvējamās 38. PTV direktors. Beidzot Pēteri Zukuli ieceļ par Preiļu siera rūpnīcas direktoru. Tiesa, rūpnīca toreiz pastāvēja vienīgi projekta dokumentācijā. Un tomēr — beidzot viņam pavērās isti plašs darbalaugs. Tas nekā, ka aiz muguras jau 39 mūža gad!

2. Izaugsme

Vienmēr, kad direktoram jautā, kādu institūtu viņš beidzis, P. Zukulis, viltīgi smaidot, uz jautājumu atbild ar jokiem. Ne jau katram iespējams izskaidrot, ka jaunbūve, kurā darbi kūsāt kūsā, viņa širdij ir tas vistīkamākais darbalaugs. Tieši šeit Pēteris Zukulis var likt lietā savas izcilās organizatora spējas, saimniekošanas prasmi, stingro vadītāja tvērienu, uzņēmību, kura dažkārt pat līdzinās riskam. Projekts, kā saka, šūts baltiem diegiem? Palabosim! Un palabojā tik droši un pamatīgi, ka desmit gadus vēlāk uzņēmuma rekonstrukcija izmaksāja vairākus simt-tūkstošus rubļu lētāk.

Rūpnīcas grāmatvede Bronislava Čiša atceras, cik daudzreiz viņa šausminājusies, uzziņot par direktora kārtējam iecerēm. Prātā lezagusies doma: ja nu Zukulis ir pašlabuma meklētājs un finansiālos pārkāpumus (kā tas sākotnēji šķita) pielauj vienīgi savtīgos nolūkos? Neskaitāmie revizori bargi brīdināja: «Sargieties, gan spēlīte kādreiz ies pušū!» Brīdināja un — arī saprata: ne jau pašlabuma dēļ šis drosmīgais un nerimtīgais cilvēks balansē uz robežas starp likuma atļauto un aizliegto. Klīda bumas: sak, par sviestu un sieru var sadabūt visu, ko tikai sirds kāro. Pēteris Zukulis klusuciešot norīja aizvainolumu un ar apsūdzāmu neatlaidību turpināja izkarot savai rūpnīcai dzīvojamu mikroraionu, palīgsaimniecību, atpūtas bāzi. Viņam bija uzkrāta precīza informācija par to, kuri no uzņēmumiem «izgāzušies», apgūstot iedalītos līmitus. Kāpēc lai viņš neliktu lietā to, ko nav pratuši izmantot citi? Zukulis prasmīgi izmantoja sava uzņēmuma labā arī plānošanas un finansu orgānu pielautās kļūdas. Direktors nebūt nekāroja aplau-

pīt savus tuvākos, vienkārši — viņš nepieļāva, ka tiek izniekotas materiālas vērtības.

Vai šis vadītājs nevarēja iztikt arī bez riska? Sak, es neko neceļu tāpēc, ka nav materiālu un darbaspēka. Protams, varēja rīkoties arī tā. Tādā gadījumā rūpnīcas laudis 5 gadu laikā nesāņemtu dzīvojamās platības — vairāk nekā 7 tūkstošus kvadrātmetru. Tā ir perspektīva. Un vēl kādā! Ieguldītie līdzekļi tagad atmaksājas desmitkārt. Tātad direktors jau iepriekš paredzēja, kāds būs galvenais uzdevums pārkārtošanās apstākļos: nodrošināt cilvēkiem normālus dzīvokļus apstākļus. Ar to tad arī jāsāk.

1972. gada 30. novembrī Preiļu siera rūpnīcā pirmoreiz izgatavoja savā laikā tik slavenu un daudzdzināto «Cederas» sieru. Pēc desmit gadiem rūpnīcu vajadzēja neatliekami rekonstruēt. Divu iemeslu dēļ: pirmkārt, iekārtas bija morāli un fiziski novecojušas (tajā laikā valstī jau bija rūgta pieredze — Volgograda apgabala analoga rūpnīca burtiski beidza pastāvēt), otrkārt, uzņēmumā bija pārlieku augsts roku darba īpatsvars. Strādāja te galvenokārt sievietes. Likās, problēma jārisina viennozīmīgi. Dīemžēl Gaļas un piena rūpnīcas ministrija, arī republikas Ministru Padome nesteidzās saskaņot savus viedokļus ar uzņēmuma direktoru. Tika izvirzīts parastais pretargument: palielinās plānu, Preiļu siers ceļos tālu aiz Latvijas robežām, un tā tālāk. Un P. Zukulis atkal, jau kuro reizi pēc kārtas, nolemj riskēt — pārkāpjot «subordināciju», uzņem sakarus tieši ar valsts mēroga ministriju. Tajā laikā par šādu rīcību varēja atbrīvot no amata (labākajā gadījumā). Tomēr P. Zukulis bija apsvēris visu: gan to, ka veikta rekonstrukcija, neapstādinot ražošanu, gan to, ka šie atjaunošanas darbi tiks pabeigti samērā īsā laikā. Nebija iespējams paredzēt vienīgi to, ka no saimniecībām joprojām piegādās nekvalitatīvu pienu, ka zinātnieki neattaisnos uz viņiem liktās cerības. Jauno ražošanas jaudu, angūšana ietilga par nūsgadu. Preiļu siera rūpnīcas kolektīvam sākās «rūti» laiki. Taču nav launuma bez labuma. Nu tikai isti atklājās, ko vēta bijusi vadītāja tālredzība — par direktora pūlēm nodrošināt saviem strādniekiem normālus dzīves apstākļus kolektīviem viņam atļūdzināja ar pašreizējo darbu: vienīgi pārliecīties rūpnīcas inženieriem un strādniekiem, izdevās ledarbnāt no Dānijas saņemto iekārtu. Ražošanas aplomi palielinājās vairāk nekā pusotras reizes.

No malas skatoties un tikai faktus pierēģstrējot, protams, nav iespējams pat daļēji apjaut paveiktā milzumu. Un to,

cik grūti bijis vienu otru reizi, it kā šķietamu sīkumu gādājot, it kā, bet...

Jā, šodien siers «Baltija» ceļo gan uz Maskavu, gan Leningradu — 4 000 un pat vairāk tonnu gadā. Sūtītāja adrese — Preiļu siera rūpnīca. Uzņēmums, kurā ik gadus saražo sviestu, sieru un piena cukuru par 20 miljoniem rubļu.

Nesen uz rūpnīcas dokumentu veidlapām parādījās vēl viens uzraksts — «Agrofirma «Krasnij Oktjabrj»».

3. „Mēs“
un „viņi“?

Toreiz, 1985. gada nogalē, šķita: lecere piepildīsies! Jau bija noformēti «papīri», kas pavēra uzņēmumam iespēju beidzot izkļūt no Daugavpils piena kombināta pakļautības. Juridiskā un finansiālā patstāvība! Tā pavēra plašas iespējas pēc saviem ieska- tiem darboties sociālajā, kultūras un sadzīves jomā. Dīemžēl cerības nepiepildījās. Ministriju likvidēja, un Preiļu siera rūpnīca kopā ar bāzes uzņēmumu tika iekļauta republikas Valsts agrorūpnieciskās komitejas sastāvā. Nedaudz vēlāk — agrofirma «Krasnij Oktjabrj».

Radās maldīgs uzskats: tieši šie pārkārtojumi tad arī morāli salauzusi direktoru, paralizējuši viņa gribasspēku, viņa iniciatīvu. Tēlaini izsakoties, sasaistījuši viņam rokas un kājas. Taču baumotāji, kā mēdz teikt, stipri sabiezinaja krāsas. Pats direktors šajā sakarā domā tā:

— Man būtībā ir vienalga, ar kādas organizācijas zīmogu apzīmogo mūsu dokumentus. Jāstrādā tāpat kā agrāk būs mums pašiem. Uzņemoties pilnīgu atbildību par saviem vārdiem, varu teikt: es nepiekrītu pretnostā- tījumam «mēs» un «viņi». «Mēs, visi kopā» — tikai un vienīgi tā. Citādī nevar!

P. Zukulis tai pašā mirklī gatavs motivēt savu pārliecību. Līdz ar rūpnīcas iekļaušanu ag- rofirmas sastāvā pavērusies iespēja uzturēt tiesus sakarus ar Valsts agrorūpniecisko komite- ju, ar tās palīdzību risināt kaut vai sagādes jautājumus. Arī pašam jēdzienam «agrofirma» piemīt zināms svars. Vieglāk un vienkāršāk tagad var risināt dau- dzus saimnieciskos jautājumus. Darba algu fondu, štata darbi- nieku sarakstu vairs nelimitē tik stingri, kā to dara «tirās» rū- pniecības uzņēmums. Arī ar ag- rofirmas ģenerāldirektoru, Sociālistiskā Darba Varoni R. Kavinski panākta pilnīga saprašanās. Tiesa, pēdējais gan tūlīt nesteid- zās ziedot zināmu naudas sum- mu (kuru, starp citu, raksta ar četrām nullēm) jaunu iekārtu iegādei. Taču arī šai rīcībai ir lo- ģisks pamatojums: tuvojas gada beigas, tāpēc visu iepriekš vaļag izskaitojot un apsvērt. Arī šodien nerakstītais likums māca — pirms griezt, vajag septiņas reizes no- mērt. No nekā jau nekā ne- rodas.

Dīemžēl nūjai ir divi gali, — turpina direktors, — Gaļas un piena rūpnīcas ministrijas sistēmā mūsu rūpnīca šķita īsts milzenis. Kā nu ne: ražojām vai- rāk nekā piecus tūkstošus tonnu produkcijas! Ministrija bija tieši atbildīga par uzņēmumu. Agro- firma toties atrodas triju Valsts agrorūpnieciskās komitejas priekšsēdētāja vietnieku aizbild- nībā. Dīemžēl šī aizbildniecī- ba vienmēr izpaužas tikai kā plāna izpildes steidzināšana. Ne materiālo, ne morālo atbildību par galarezultātu komitejā ne- viens neuzņemas. Kaut vai jautā- jumā par uzņēmuma nodrošināša- nu ar iekārtām.

Kā lai rīkojas? Vai kārtējo reizi pārkāpt instrukcijas? Atkal balansēt starp divām patiesībām? Atkal riskēt?

4. Paudžu
maiņa ir
neizbēgama

Šāda virsraksta izvēle nav ne- jauša. Sarunā ar Pēteri Zukuli skārām vēl vienu delikātu jautā- jumu: pēc gada un astoņiem mē- nešiem siera rūpnīcas direktors drīkstēs iet pelnītā atpūtā. Ko viņš atstās aiz sevis? Rūpnīcu. Tomēr P. Zukulim pirmajā vietā vienmēr blīuši cilvēki. Par tiem viņš var stāstīt bezgala daudz un ilgi.

— Neesmu no tiem vadītā- jiem, kuri no rīta līdz vakaram skrāda pa rūpnīcu ar piezīmju grāmatīņu rokās. Vakarpusē viņi jau ir plekusūši un aizsūšies, taču darbs nav pavirzījies uz priekšu ne par spriidi. Tādi cil- vēki nav ne plika graša vērti. — sprīz Pēteris Zukulis. — Manuprāt, vadītājam pilnīgi pietiek ar to, ka viņš patur prātā dažus kontrolskaitļus. Pārējais ir speciālistu ziņā. Ja darbi nesok- kas, prasu atbildību no speciā- listiem.

Jā, direktors ir prasīgs un stingrs. Pirmām kārtām jau pats pret sevi — ja arī pieļāvis kādu kļūdu, nebaidās atklāt to atzī- un izlabot. Tomēr vecākā mei- tare sviesta izgatavotāja Marija Dzene, kura P. Zukuja vadītājā rūpnīcā nostrādājusi jau divus gadu desmitus, vēl joprojām ne- beidz apbrīnot direktoram piemī- tošo neklūdu intūfūciju. Vai tas ir iedzīmits vadītāja talants? Ie- spējams. Pats Pēteris Zukulis gan uzskata, ka rūpnīcā visi ne- pārtraukti mācās viens no otra: direktors no saviem padotajiem, tie savukārt no direktora. Droši vien tāpēc arī tik droši palaujas viens uz otru. Rūpnīca turpinās strādāt neatkarīgi no tā, vai va- dītājs ir vai nav savā postenī. Ražošanu teicami vadīs tādi dar- binieki kā M. Dzene, E. Sa- vickis — vecākais meistars, siera izgatavotājs. Telcamī speciā- listi ir atīrīšanas iekārtu priekš- niece V. Filimonova, galvenais inženieris V. Martinovs, galve- nais mehāniķis V. Zarkovs un daudzi citi.

Rūpnīcā man kā noslēpumu pavēstīja: kad šeit ieradusies republikas televīzija, lai sagat- votu raidījumu par uzņēmuma vadītāju, Pēteris Zukulis nosau- cis visus tos darbiniekus, kuri, viņaprāt, ir tā vērti, lai režisors un operators pievērstu viņiem uzmanību. Pastāstīja arī par to, kā direktors palīdzējis kādai no darbiniecēm, kad tā nokļuvusi sarežģītā dzīves situācijā. Pie tam — vadītājs pirmais pamanī- jis, ka cilvēkam ir slikti. Un ne- kavējoties steidzies palīdzēt.

Rūpēties par cilvēkiem — par visiem 400 strādājošajiem ko- pumā un par katru no viņiem at- sevišķi — direktors uzskata par savu galveno uzdevumu. Strād- nieki prot to novērtēt un ir tik- pat pretimnākoši. Vai visi?

— Neslēpšu, man ir arī nelab- vēli. Lai cik paradoksalī tas arī būtu, demokrātijas vilnis izska- lojis virspusē mūsu dzīves negā- cijas — sevi liek manī intriganti, anonīmu sūdzību rakstītāji. Es nepazīstu nevienu tādu sū- dzībnieku, kurš aizstāvētu mūsu kopējās intereses. Viņu intereses ir visai ierobežotas, pie tam sav- tīgas. Te atliek tikai viens — šādiem cilvēkiem jāpiemēro at- tiecīgais kriminālkodeksa pants.

No otras pusēs, daudz vairāk raizu man sagādā tieši klusētāji. Tie, kuri man piekrit bez ieru- nām. Uzskatu, ka vissliktāk ir tad, ja neviens vairs nemēģina vadītājam iebilst. Naidīgi no- skānotie gan sagādā raizes un nepatīkšanas, tomēr bez viņiem jūtos kaut kā neomulīgi.

Tiesa, arī nelabvēli ir dažādi. Pēteris Zukulis atnāns, kā savā laikā pūlējies «atkratīties» no neskaitāmajām dažādām instan- cēm rakstītajām sūdzībām, ar

(Nobeigums 4. lpp.)

Sociālistiskās sacensības uzvarētāji

Lietišķi, korekti un gudri

Apjautās — Preiļu milicijas stāja un gars

Latvijas PSR lauku rajonu iekšlietu daļu sociālistiskajā sacensībā par labāko atzīta Preiļu rajona izpildkomitejas iekšlietu daļa. Tās kolektīvu sveikt bija ieradies Latvijas PSR iekšlietu ministra vietnieks Z. INDRIKOVS.

ATTELĀ: rajona iekšlietu daļas darbinieku svinīgās sa-
nāksmes, kura veltīta dienesta pastāvēšanas septiņdesmit

gadiem, vissvinīgākais mirklis — rajona iekšlietu daļas priekšnieks I. J. Bekešs saņem republikas iekšlietu ministrijas ceļojošo Sarkanā karogu, kuru kolektīvs izpelnījies par panākumiem sociālistiskajā sacensībā, kas notika par godu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienai un Padomju milicijas nodibināšanas 70. gadskārtai. Apsveicam!

Vēl iepriekšējā dienā visnotaļ aicinošā Līvānu pārtikas veikala izkārtne, uzbrūkošo ūdens šaltu notriekta, nu mētājās pa kājām, un tik tās skārda purns kaunīgi glūnēja no putu pančkas. Turpat žvangojās sakusušās karamelpikas, bet cenrāži bija izkūpējuši gaisā līdz ar liesmām.

Ar Preiļu rajona iekšlietu daļas priekšnieku Imantu Jāni Bekešu mums iepriekš bija sarunāta tikšanās viņa dienesta kabinetā deviņos no rīta. Taču — še tev, ierodas žurnālists, un ārkārtējs notikums kā uz pasūtījumu, kas mūs savēd kopā jau visai spriegtā situācijā. Uzreiz gan jūtams — no stresa ne vēsts — rīkojumi skan mierīgi, precīzi un noteikti. Un nav jau lieki ko ļaudis raustīt, kuri te profesionāli un lietišķi dara savu darāmo vēl no nakts melnuma vai agras rītausmas. Katra dienesta — gan kriminālizmeklēšanas nodaļas, gan ugunsdzēsības inspekcijas, gan sociālistiskā īpašuma aizsardzības un spekulācijas apkarošanas nodaļas vīri jau izstrādājuši savas darba versijas, kuras nu tiek kopā liktas. Kādas tās? Atvainojiet, bet to neizpauzīsim. Jo notikums vēl gluži svaigais (ugunsgrēks izcēlās 3. novembra naktī), un tas varētu kaitēt tālākai izmeklēšanai.

Diemžēl rūgtā atziņa, ka zaglis var aiznest tikai daļu, bet uguns paņem visu, te ir vietā. Protams, ugunsnelaimju iemesli ir dažādi — tā šogad Jasmuizā. Raiņa muzeja izstāžu zālē, kas atrodas vecajā kļētī, arī mazie pelēkie graužēji sarīkoja zirkestelošanu, jo tiem pa zobam izrādījās elektrovadi. Bet četri pusaudži Suvorova kolhozā novilnāja šķūni ar 14 tonnām siena, kas radīja attiecīgi tikpat lielu tukšumu viņu vecāku malkos.

Jā, arī rajona ugunsdrošība ir iekšlietu daļas kompetencē, bet pamatu pamats tomēr ir un paliek sabiedriskās kārtības sargāšana. Tajos pašos Līvānos nodaļas priekšnieks un reizē arī viens no I. J. Bekeša vietniekiem ir milicijas majors Nikolajs Kozenko. Viņš stāsta:

— Protams, asu momentu mūsu darbā jau netrūkst. Tā reiz vajadzēja atbrūnot pārdzērušos agresīvu recidivistu, kurš naidā rādīja vienu lodi pēc otras. Un tikai pēc operācijas beigām ienāca prātā, ka arī man ir sieva un bērni. Tomēr galvenais ir ikdienas — profilakses — darbs. Un priecē, ka pēdējos gados Līvānos jūtami samazinājušies noziegumi. Te būtiskākais ir sabiedrība radīt tādu atmosfēru, lai ne jēliem, ne maziem likumpārkāpējiem nebūtu dzīves, lai žulīkiem gluži vienkārši trūktu elpas. Tā vienoti esam cīņā pret

kandžas tecinātājiem, jo, gluži dabiski, pašiem līvāniešiem taču vislabāk redzams, kas notiek visapkārt. Un, ja izvērtējam jauniešu nelikumības, tad man gaužām patīk mūsu iecirkņa inspektora Jura Caunes teiciens: ja spējam atdot nozagto mantu īpašniekam — tā ir mūsu mazā uzvara, bet lielā ir tad, ja agrāk «nogrēkojies» pusaudzis vai jauniešis stabili nostājas uz godīga ceļa.

Kriminālizmeklēšanas nodaļas priekšnieks milicijas vecākais leitnants Jānis Gadžāns šajā postenī iecelts gluži nesen, taču izgājis jau krietnu iecirkņa inspektora skolu. Viņš stāsta:

— Redziet, esmu nokēpājies līdz ausīm, piedaloties ugunsgrēka glābšanas darbos un visu sīki izpētot. Par romantisku šādu nodarbi nu nekādā nenosauksi, kaut mazotnē tieši tādu iedomājos kriminālizmeklētāja darbu. Tagad cieši zinu — vislabāk būtu ieroci nekad neizvilkt no maksts, jo tā ir milzu atbildība. Un ne jau no atbildības man bail.

Ne tikai profesionāli, bet arī tīri cilvēciski mani visvairāk satrauc tā saucamās nelabvēlīgās ģimenes. Te bieži vien iemācās melot no mazotnes. Un zagti. Turklāt gadās, ka vecāki piekerto zaglēnu «ņem priekšā» nevis par to, ka viņš zog, bet gan par to, ka zog nemākulīgi. Drausmīgi, bet arī tas ir dzīves fakts.

Savukārt izmeklēšanas nodaļas priekšnieks milicijas majors Ivans Kirilovs ir pieredzējis vīrs, kurš savas gaitas drošības sargāšanā sācis kā ierindnieks. Ne velti viņš ir arī rajona iekšlietu daļas partijas pirmorganizācijas sekretārs, ja pastiprināta atbildība ir būtiska viņa ikdienas darba sastāvdaļa. Un pamatoti tiek uzskatīts, ka pavirša vai nekvalificēta izmeklētāja darbība ir vienlīdzīga noziegumam, kuras rezultātā vai nu izsprūst sveikā noziedznieks, vai arī smagi un nepelnīti cieš nevainīgs cilvēks.

Bet I. Kirilovs kā allaž ir precīzs:

— Esmu strikti pārliecināts, ka līdz sīkumam jāizmeklē visi likumpārkāpumi, lai arī cik niecīgi tie reizēm būtu. Turklāt tas jā dara uz karstām pedām. Protams, neko jaunu neesmu pateicis, jo šāda rīcība paredzēta mūsu dienesta instrukcijās, taču ne visur un ne vienmēr pat reģistrē tādu «sīkumu» kā velosipēda zādzība. Bet mēs to darām un meklējam. Visciešākā sadarbība mums ir ar kriminālizmeklētājiem, un kā spilgtu veiksmi varu nosaukt viņu operatīvīti nozieguma atklāšanā ar lietiskiem pierādījumiem Jānu naktī. Toreiz Riebiņos četri nepilngadīgie izvaroja jaunieši, bet tūdaļ

tika aizturēti un radās iespēja ar specifisku ekspertīzes palīdzību uzreiz pierādīt katru vainu. Taču tas — ārkārtējs gadījums. Vairāk jānodarbojas ar gandrīz vai tīri sadzīviskām lietām. Tā nupat, labu gribot, viens traktorists vilka sasaitē kolēģa mašīnu un tā apgāzās. Turklāt šajā nelīmes gadījumā viens no vīriem salauza kāju. Un mans uzdevums nu objektīvi noteikt, vai šajā gadījumā ir bijis nozieguma satīvs vai nav.

Kā armija pats galvenais ir karavīrs, tā milicijā — iecirkņa inspektors. Un kopaina par Preiļu rajona iekšlietu daļu nebūtu pilnīga, ja neapjaustu viņu darbu. Tiesa, Preiļu iecirkņa inspektors Romāns Melnis todien nebija Līvānos, bet ar viņu tikos jau iepriekš.

Godīgi sakot, pierakstīt bloknotā ar laiku kļuva pagrūti — sala rokas. Bet milicijas vecākais leitnants, pēc skata vēl tīrais puikniņš, tik sēdēja eziģi kā viņa cekuls un smaidīja — pie atvērta loga esot pieradis:

— Manā darbā iznāk veikt praktiski visu mūsu dienestu funkcijas — te būt izmeklētājam, te atkal pasu galdā darbiniekam. Arī šovakar vēl ieteju 25 mājās. Vienā vietā jāatdod nozagta manta, bet savukārt cietais kaimiņš jau ilgāku laiku nekur nestrādā. Kāpēc? Un no kā viņš dzīvo — tas viss man jāzina. Loti palīdz pilsētnieku pretimnākšana, jo vienam būt lietas kursā par visu notiekošo Preiļos ir neiespējami. Bet visvairāk mani satrauc tas, ka mums ir kādas 30 ģimenes, kuras uzskata — viņu bērns lai audzina tikai skola un milicija, pietiek, ka esam jau tos pasaulē laiduši. Tomēr kopumā varu droši teikt, ka sabiedriskā kārtība Preiļos noteikti nostiprinājusies. Un tas arī milicijas palīgu — kārtības sargu nopelns.

Lietišķi pārliecinājies, ka Līvānos tiek veikts viss nepieciešamais, Preiļos atgriezās arī rajona iekšlietu daļas priekšnieks Imants Jānis Bekešs. Un līdz ar mani viņa kabinetā iespraucās satraukta sieviete. Pat vairāk — sievasmāte, kuras, kā visviet nereti gadās, ir mūžīgā nemierā ar saviem znotiem. Soreiz tas izrādījās viens no milīciem. Protams, nav dūmu bez uguns, un priekšnieks viņu korekti uzklaušoja, pēc tam dodams pakļautajiem rīkojumu rūpīgi pārbaudīt faktus. Un tad nu ar kadru izvērti sākās mūsu saruna:

— Ja šis darbinieks būs vainīgs, protams, viņu sodīsim. Taču pagaidām gan par šo milīci nekādas sūdzības nav bijušas. Bet vispār kolektīvs ir gados jauns — vidējais vecums ap 30 ga-

diem. Lielāka daļa puīšu ir vietējie, kuri lieliski pārzina gan rajona īpatnības, gan personiski pazīst ļaudis. Mūsu abpusējā sapratnes saiknē ar sabiedrību galvenie ir iecirkņa inspektori. Un viņiem jāiegūst preiļiešu lielā autoritāte, jo kur tas der, ka daudzus jautājumus iedzīvotāji vairāk grib risināt tieši ar priekšnieku.

Tāpat cenšamies panākt, lai iecirkņa inspektori patiesi kļūtu par sava reģiona īsteniem saimniekiem. Tāpēc arī viņu atestācija bija jo stingra. Un arī no saimniecību vadītājiem vēlamies lielāku ieinteresētību.

Pārkārtojam arī autoinspekcijas darbu. Tagad katram autoinspektoram ir noteikta zona, par kuras satiksmes drošību viņš atbild. Šī atbildība mobilizē, un arī tāpēc šogad avāriju ir mazāk nekā pērn.

Būtiski, ka visiem daļas virsniekiem ir augstākā vai vidējā speciālā izglītība. Un arī šobrīd 28 mūsu darbinieki mācās augstskolās.

Varu apgalvot, ka šobrīd stāvokli rajonā kontrolējam droši. Un cieši sadarbojamies ar blakus reģionu kolēģiem, jo likumpārkāpēji taču bieži migrē.

Zaģlis un spekulants lieliski izjūt konjunktūru un mūsu ekonomikas vājumpunktus. Agrāk rāva «pizikus» no galvām, tagad zog «Ziģuļu» stiklus un motociklu detaļas.

Un vēl ikdienas darbā milīciem gluži vienkārši nepieciešams fiziskais rādījums. Bet īpašā cīņā mums ir dienesta daudzciņa, kur pēdējos astoņos gados esam labākie zonā.

Un cik jauna «komanda», tik jauns arī priekšnieks. I. J. Bekešam ir 32 gadi, atceres par daļību republikas izlasē dienesta daudzciņā, lietišķas, korektas un gudras prasības pret kolektīvu un veicamo darbu, kā arī pārliecība, ka ikdienā milīcim vairāk pieder skrupuloza precizitāte, kā arī godaprāts, nevis ārēja spožme. Un tā arī viņi kopā strādā, jo to patiesi jūt visviet rajonā un arī metropolē tas sarēdzēts — Preiļu rajona iekšlietu daļas kolektīvs atzīts par labāko lauku rajonu izvērtē.

Bet kā tad paliek ar sākumā minēto ugunsgrēku? Diemžēl nelaimes un noziegumus neviens ieplānot nevar un tieši tāpēc tā ir milīcu ikdiena, jo viņi allaž ir nomodā, lai sabiedrība ciestu mazāk bēdu un ļaunuma.

M. ANDERSONS

(Materiāls publicēts laikraksta «Cīņa» 1987. gada 10. novembra numurā.)

J. SILICKA foto

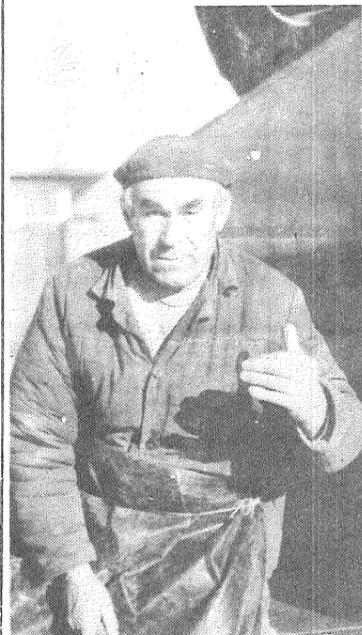
Cilvēks un viņa darbs

Granīta apdares meistars

Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienas priekšvakara Preiļos atzīmēja ievērojamu notikumu — valsts pieņemšanas komisijas vērtēšanai tika nodots pieminekļis V. I. Leņīnam. Skulptūra atrodas laukumā iepretī rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas ēkai. Republikas Kultūras ministrijas pārstāvju, kombināta «Māksla» vadītāju, kā arī citu komisijas locekļu domas: ir pamatotas tiesības pieskaitīt šo veikumu pie viena no labākajiem ne tikai pieminekļa izpildījuma ziņā, bet arī pēc proporciju atbilstības, pēc visa kompleksa brīnišķīgās iekļaušanās apkārtējā vidē.

Preiļieši un mūsu pilsētas viesi jauno ansambli vērtē ļoti atzinīgi. Cilvēki ir pateicīgi māksliniekiem un darbu praktiskajiem izpildītājiem. Savu daļu kopējā veikumā devuši daudzi. Iepazīsimies ar vienu no tiem, kas it kā nemanāmi izveidoja un saposa šo kompleksu!

Darba pieņemšanas dienā daudz sirsniņu vārdu klātesošie veltīja kombināta «Māksla» akmenskalim MAKSIMAM NIKONOVAM.

Viņš ir mūsu novadnieks. Dzimis Daugavpilī. Karojs, izstāgājās smagos karavīra celus līdz pat Berlīnei. Savu grūto, bet skaisto profesiju M. Nikonovs mantojis no tēva. Un tā nu jau četrus gadus desmitus viņš ir uzticīgs tēva novēlējumam — strādāt nesteidzīgi, bet pamatīgi un precīzi. Tāpēc arī kvalitāte neizpaliek.

Ar Maksima Nikonova līdralību tapuši daudzi izcili darbi: memoriālais ansamblis latviešu sarkanajiem strēlniekiem, piemiņas komplekss Audriņos, pieminekli Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas vadonim Bauskā, Ludzā. M. Nikonovs piedalījies arī Valkas brāļu kapu noformēšanā.

M. Nikonova ģimēne pastāvīgi redzama kombināta «Māksla» Goda plāksnē. Viņš apbalvots arī ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Goda rakstiem.

I. PLICS

AUTORA foto

DIREKTORS

(Sākums 2. lpp.)

kurām viņam nemitīgi uzbāzies kāda no rūpnīcas strādniecēm. Tāpēc jo liels bijis direktora izbrīns, kad šī sieviete pati pirmā nobalsojusi par Pētera Zukuļa kandidatūras izvirzīšanu rajona Tautas deputātu padomes vēlēšanām! Toreiz tiešām bija par ko padomāt.

Kadru politika, kuru īsteno P. Zukulis, ir visai tālu no pieņemtajiem stereotipiem. Uz ko parasti palaužas citi direktori? Uz pieredzējušiem speciālistiem, kuriem ir solīdas zināšanas savā nozarē. Citur tāds sagaida, kā mēdz teikt, atplestām rokām. Bet P. Zukulis gluži otrādi — no šādiem cilvēkiem baidās. Ne jau tāpēc, ka tie varētu viņam «iezāģēt». Drīzāk gan tādēļ, ka šie pieredzes bagātie atnāks ar savu jau sastādītu rīcības programmu un sāks to īstenot, ne ar ko un ne ar vienu nerēķinoties. Direktoram vairāk patīk jaunie — karstgalvi un maksimalisti. Cilvēki, kuriem godkāre vēl nav kļuvusi slimīga. Runājot par godkāri, jāpiebilst, ka P. Zukulis nenoliedz teicienu: sliktas

taš karavīrs, kurš nevēlas kļūt par generāli. Viņš pats šāds «ģenerālis» ir izaudzinājis un atklāti ar to lepojas. Ražošanas vadītājs Aivars Pīzelis un katlu mājas priekšnieks Vladimirs Ivaņovs kaut šodien var droši uzņemties vadīt rūpnīcu. Bet to, kurš no viņiem šim amatam ir vairāk piemērots, lai izšķir kolektīvs.

— Esmu pārliecināts un mēģināšu pārliecināt arī citus, ka pēc manas aiziešanas pensijā rūpnīcai nevajadzēs meklēt direktoru «no malas», — saka P. Zukulis. — Bet spēlēt demokrātiju ir bīstami.

Beidzot šie vārdi — «aiziešana pensijā» ir izteikti. Un runātajam ir pieticis vīrišķības saglabāt mieru un pašcieņu. Arī viņa pieņemtais lēmums ir stipro cilvēku cienīgs.

— Mums, sešdesmitgadniekiem, vienīgi pašiem šķiet, ka tieši pašlaik mēs esam tik gudri kā vēl nekad, ka tieši uz mums balstās pasaule. Patiesībā viss ir mazliet savādāk. Pirmkārt, kolektīvs (tā vidējais vecums paš-

laik ir aptuveni 30 gadi) nemil vecus vadītājus. Lai arī kā tu centies pielāgoties jaunai domāšanai, nekas labs no tā nesanāks. Otrkārt, vecumā cilvēkam notrulinās perspektīvas izjūta un līdz ar to arī riska faktors. Aizvien biežāk sāk domāt par asinspiedienu, sirdi, aknām. Tikai ne par to, kas sagaida rūpnīcu pēc 10 — 15 gadiem. Treškārt, neaiziet laikus, bet gaidīt «piedāvājumu» nozīmē bezcerīgi pazuudēt to pašu perspektīvu, bez kuras kolektīva pastāvēšana nav iedomājama.

Tā domā Pēteris Zukulis. Ordeņa «Goda Zīme» kavaleris, PSRS Ministru Padomes prēmijas laureāts, Leņina jubilejas medaļas ieguvējs. Partijas rajona komitejas un rajona izpildkomitejas loceklis.

Šī stipras gribas cilvēka seja tomēr nodrebēja kāds vaibsts, kad atklāju viņam «noslēpumu», kuru savās sirdīs glabā vairums rūpnīcā strādājošo: viņi nespēj iedomāties siera rūpnīcu bez Zukuļa. Pagaidām nespēj.

I. KOROLOVA
J. SILICKĀ foto

Uzmanību: pieredze

Pārdod, lai saglabātu

Liepājā mājas, kam ir vēsturiska un arhitektoniska vērtība, par pieejamām cenām pārdod pilsoņiem, kas spēj tās atjaunot un uzturēt pienācīgā stāvoklī. Šajā eksperimentā, ko izdara saskaņā ar pilsētas izpildkomitejas lēmumu, labprāt piekrita piedalīties arī Laimonis Burvis. Viņš stāsta:

— Māju remontēt man palīdz dēli. Vecākais ir tēlnieks, jaunākais — restaurators. Visu brīvo laiku mēs tagad esam objektā. Pēc darbu pabeigšanas otro stāvu aizņems vecākā dēļa ģimene, bet pirmā stāvā būs viņa darbnīca. Taču māja vajadzīga ne tikai mums, tā ir vēsturiska vērtība, Liepājas bagātība, un mums tā jāsauglabā pilsētniekiem. Mēs to labi saprotam.

Pilsētā jau reģistrēti aptuveni 100 kultūras un arhitektoniskās pieminekļu, par kuriem gādību uzņemties piekrituši daudzi liepājnieki. Pēc restaurācijas, kas tiek veikta saskaņā ar speciālu projektu, mājas īpašniekam ir tiesības izmantot to pēc paša ieskatiem: vienam ir vaja-

dziņš dzīvoklis, citam darbnīca, bet vēl kādam tāpat kā Burviem būs nepieciešams gan viens, gan otrs. Šajā pilsētā vitāli svarīgajā darbā iesaistās ne tikai atsevišķas ģimenes, bet arī veseli uzņēmumu un organizāciju kolektīvi, piemēram, ražošanas apvienība «Baltija», okeāna zvejas flotes bāze un zivju konservu rūpnīca.

— Sauglabājot arhitektoniskās pieminekļus, mēs vienlaikus «ceļam tiltus» starp pagātni un nākotni, — saka pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs Alfrēds Drozda. — Un tai apstākli, ka eksperiments gūst plašu atbalstu, mēs saskatām, no vienas puses, pilsētnieku gatavību uzvest saviem pieciem daļu ar akūtās dzīvokļu problēmas atrisināšanu saistīto rūpju, no otras puses — ieinteresētību saglabāt nākamībai bagātu kultūras mantojumu.

V. GRIBOVSKA

LATINFORM korespondente

Redaktors V. PETROVS

Apsveikumi

Sauli, ziedus visskaistākos šodien,

Mīlu sirdi, kas negaist nekad!

(I. Ziedonis)

Sveicam kāzu dienā VALENTINU IVANOVU un ANDRI ERTU!
Stabulnieku kultūras nama pūtēju orķestris

Viens otru saudzējiet, viens otram uzticību dāvāiet,

Tad mēģiniet nu abi kopā

Uz priekšu plecs pie pleca traukt

Un skaistu veidot gaišo sapni,

Ko laudis mēdz par dzīvi saukt.

(L. Vāczeris)

Sveicam kopējās dzīves ceļa sākējus ZENTU BOGDANOVU un JĀNI ZALĀNU!

Sovhoza «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

To milas uguniņu, kas jums sirdi krita,

No visām dzīves vētrām sargāiet,

Nekad lai nedzies tā un neiedegas cita,

Ja ceļš reiz sāks, tad kopā staigāiet.

(N. Dadzile)

INĀRU OSIPOVU un ALBERTU KURCINU sveicam kāzu dienā!
Sovhoza «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

Ar graudu svaru būs pār zemi liekties,

Ar graudu svaru smagās vārpās šalkt.

Varbūt līdz saulei visiem neatzniegties,

Bet pašas saules — tās jums vēlam alk!

(M. Ķempe)

Sveicam saimniecības kolektīvu Lauksaimniecības un agrorūpnieciskā kompleksa pārstrādājošās rūpniecības darbinieku dienā!
Oškāna kolhoza valde, sabiedriskās organizācijas

Graudā augšanas likumi valda,

Bet par dienšķo maizi uz galda

Tev, cilvēk, cilvēku — paldies!

(Z. Purvs)

CENIJAMIE AGRORŪPNICISKA KOMPLEKSA DARBINIEKI!

Sveicam profesijas svētkos, no sirds pateicamies par pašaizliedzīgo darbu rajona ekonomikas un sociālajā attīstībā!

Vēlam jums un jūsu ģimenēm neizsīkstošu darba enerģiju mūsu dzīves pārkārtošanas procesā, stipru veselību, lielu personisku laimi, tīras debesis!

Preiļu rajona agrorūpnieciskā apvienība
Agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības
Preiļu rajona komiteja

Dziļš klusums visapkārt,
Tik vējš kailos zaros noguris loka,
Un zvaigznes kā asaras krit.
(J. Silazars)

Skumju brīdī esam kopā ar piederīgajiem, no JEZUPATAS ŪGAINES — SOTNIKAS uz mūžu atvadoties.
Kirova kolhoza kolektīvs

Pagurst rokas, pagurst kājas,
Visu mūžu staigājot.
Lēni nolīkst sirmā galva,
Mūža miegā aizmiegot.
(T. dz.)

Izsakām vissirsnīgāko līdzjūtību Vladislavam Macijevskim, TEVU smiltājā izvadot.

«Lauktechnikas» rajona apvienības līniju montāžas iecirkņa kolektīvs

Gan zināju tās dieniņas,
Kad bij' jāiet darbinā.
To dieniņu nezinašu,
Kad aiziešu smiltainē.
(T. dz.)

Klusa paliek māja, sēta,
Klusa tēva istabiņa.
Nav vairs tēva mīlo soļu,
Nav vairs tēva padomiņa.
(T. dz.)

Skumstam kopā ar Vladislavu Macijevski, kad pēdējie atvadu ziedi gulst uz TEVA kapa.

«Lauktechnikas» rajona apvienības administrācija, partijas pirmorganizācija un arodkomiteja

Vieglī mani iznesiet,
Vieglī vārtus aizveriet,
Lai paliek mans darbiņš
Jums pašiem padarīt.
(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar Jāni Ignatu d. Lazdānu, uz mūžu no TEVA atvadoties.
Preiļu 21. PMK kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjūtību PĀVELA BRISKAS piederīgajiem, viņu kapu kalniņa pavadot.

Kirova kolhoza kolektīvs

Atsaucieties, pulka biedri!

Redakcijas pastā ir dažāda satura vēstules. Arī tādas, kuras mums atsūtījuši bijušie frontinieki — cilvēki, kas izstaigājuši Lielā Tēvijas kara grūtus ceļus. Viņi stāsta par cīņu dienām, meklē pulka biedrus. Nesen šādu vēstuli saņēmām no tāla Sverdlovskas apgabala. Mums raksta ar Suvorova ordeni apbalvotās 119. strēlnieku divīzijas veterānu padomes pilnvarotais Mingaziss Minnikajevs.

«Ar Suvorova ordeni apbalvotās 119. strēlnieku divīzijas 161. atsevišķās kursantu strēlnieku brigādes veterāni ik gadus 8. maijā pulcējas kopā.» — teiktis vēstulē. «Tikšanās notiek Maskavā, kā arī kauju

vietās Kaluga, Smolenskas un Pleskavas apgabalos, Baltkrievijā, Latvijā un Lietuvā. Veterānu padome bijušajiem kaujiniekiem izsūta ielūgumus ar norādi, kur notiks pulcēšanās, cik dienas ilgs tikšanās. Izbraukšanai uz kauju vietām veterāni tiek nodrošināti ar transportu.»

Mingaziss Minnikajevs lūdz atsaukties visus, kuri dienēja un piedalījās kaujās 365., 421., 634. strēlnieku pulku un 349. artilērijas pulka sastāvā. Vēstules sūtīt uz adresi: 624080, Sverdlovskas apgabals, V—Pišmas pilsēta, Cistova ielā — 8, dz. 55. M. M. Minnikajevam.

Francija — Itālija — PSRS, sāk. plkst. 16, 18, 20.

«ATPOTA»

16. novembrī — «Cilvēks-orķestris», Francija, sāk. plkst. 17, 19, 21; 17. novembrī — «Īsas tikšanās», Odesas st., sāk. plkst. 17, 19, 21; 18. novembrī — «Glūži kā trīs musketieri» (1. un 2. sēr.), Indija, sāk. plkst. 17, 30, 20; 19. un 20. novembrī — «Šī trakā, trakā, trakā, trakā pasaule» (1. un 2. sēr.), ASV, sāk. plkst. 17, 20; 21. novembrī — «Kurjers» (pl.), sāk. plkst. 14, 16, 18, 20; 22. novembrī filmas sāk. plkst. 16, 18, 20.

«EZERZEME»

16. un 17. novembrī — «Šī trakā, trakā, trakā, trakā pasaule» (1. un 2. sēr.), ASV, sāk. plkst. 17, 20; 18. un 19. novembrī — «Kurjers» (pl.), «Mosfilm», sāk. plkst. 17, 19, 21; 20. novembrī — «Brauciens uz Indiju» (1. un 2. sēr.), Anglija, sāk. plkst. 17, 20; 21. novembrī filmas sākums plkst. 14, 17, 20; 22. novembrī — «Mēness favorīti».

Rajona kinoteātros

Mākslas filma

„Īsas tikšanās“

«Īsas tikšanās» ir filma par ģimeni, par mīlestību, par darbu. Darbs nemitīgi šķir Valentīnu un Maksimu. Jaukā, gudrā un savu vīru bezgala mīlošā Valentīna ir rajona darbaļaužu deputātu padomes darbiniece un atbild par apgādi ar ūdeni. Un lai gan šī nodarbošanās ir visai prozaiska, kas reizēm prasa arī gluži vīrišķīgu nelokāmību, Valentīna patiesi mīl savu darbu. Arī Maksims alžrāvis ar savu darbu. Viņš ir geologs un pat laimīga ģimenes dzīve nepiespiedīs viņu palikt kādā kabinetā pilsētā. Tāpēc viņu dzīve ir īsas tikšanās, nesaskaņas, patukšs dzīvoklis, kas vairāk izskatās pēc vienas sievietes mītnes, un gītāra pie sienas — klusējoša mājas saimnieka prombūtnes zīme.

Režisore — Kira Muratova.

Lomās: N. Ruslanova, V. Visockis, K. Muratova.

Odesas kinostudija.

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Прейли. Латв. ССР. Издательство «Звайгзне». г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļes, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNĪ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 946 eks. (latv. val. 9939 eks., krievu val. 4007 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Valkas ielā 1. / Indeksas 68169. Pas. 1517.